

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Jessica Gilmore

A tökéletes házasság

Natalie Anderson

Ki feküdt az ágyacskámba?

Tanya Wright

Álom és valóság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jessica Gilmore, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Expecting the Earl's Baby* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

© Natalie Anderson, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Whose Bed Is It Anyway?* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Tanya Wright, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *If Only...* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• Magyarra fordította: Kiss Z. Margit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 80. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-054-9

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jessica Gilmore

A tökéletes házasság

Nyári esküvők

ELŐHANG

– Jaj, ne!

Daisy Huntingdon-Cross dideregve állt a behavazott parkolóban, és hitetlenkedve bámulta a kocsiját. Rém dühítő!

Dühítő? Ugyan már! Dühítő, ha az ember kilöttyinti a kávéját, vagy foltot ejt a vörösbor a hófehér blúzában. Aggodalmasan nézte az autója körül emelkedő hóhányásokat. Ez nem dühítő, gondolta, hanem totális katasztrófa!

A behavazott táj ideális háttér volt az elmúlt órákban készített esküvői fotói számára, de hogy az aprócska városi autóját szinte elnyelte a havazás, az felért egy halálos ítélettel.

Daisy áttette az egyik válláról a másikra ólomnehéz fotóstáskáját, és körbenézett. A kastély parkolójában az övé volt az egyetlen kocsi, és közel s távol ő volt az egyetlen emberi lény is.

Hideg futott végig a gerincén, és nem csak azért, mert puha félcipőben ácsorgott a hóban.

A Hawksley Castle igazán romantikus mindenféle rendezvényhez, de csak nappali fényben, illetve ha megvilágítják a színes reflektorok. Másképp néz ki, ha az ember a külső fal tövéből néz föl a komor éjszakai égboltra meredező, fenyegetően sötét órtoronyra. Némi fényt csak a parkoló túloldalán pislákoló nyomorúságos lámpa adott.

Ilyen körülmények között a hely már korántsem tetszett romantikusnak, sokkal inkább egy horrorfilm díszletének.

– Bármit tehetsz, csak az erdőbe ne menekülj – suttogta maga elé az emlékezetében megragadt bölcsességet egy vérben tocsogó filmből.

Idegesen pillantott a háta mögé. A francba! Már épp elég elviselhetetlen a helyzet, nem kell még természetfeletti erőkről is képzelődnie.

Újra végigfutott rajta a borzongás. A lába lassan jéggé fagyott. Szaporán toporogni kezdett, és kétségbeesetten remélte, hogy a mozgástól újra életre kelnek elgémberedett lábujjai.

Miért maradt hátra, hogy a búcsúzkodó vendégeket fényképezze, miközben azok beszálltak a minibuszokba, és elindultak a falu felé? Már a mulatság vége előtt három órával leléphetett volna. Jóval azelőtt, hogy a hószállingózásból szabályos hóvihár kerekedett.

De nem, neki feltétlenül rá kellett tennie még egy lapáttal! Feltétlenül versenyben akart maradni, ezért a kínálatában szerepelt néhány különlegesség is. Például a blogja, ahol még éjjél előtt meg akarta jelentetni a mai esemény képeinek javát. Legalábbis ezt ígérte. Éjjél azonban már nem sok ideje maradt.

– Oké. – A hangja ijesztően vékonykának tűnt, de valahogy a normalitás látszatát keltette, hogy hangosan kimondja a gondolatait. – Az első lehetőség, hogy elfutok a faluig. Végül is csak néhány mérföld. – A kiadós mozgástól talán még fel is melegszik. – A második lehetőség, hogy megpróbálom kiásni a hóból a kocsit.

Kétkedve mérte fel a parkolót. Az egyre erősebb havazás már be is temette a lábnyomait. Mintha vastag, hideg szőnyegen állna. Pontosabban már bokáig süllyedt benne.

– A harmadik lehetőség... – Nem jutott több dolog az eszébe. Futni vagy lapátolni. Ennyi.

– A harmadik lehetőség, hogy szerzek magának hóláncot.

Daisy meglepetten összerándult a háta mögött felhangzó, erőteljes férfihangra. Hirtelen megpördült a csúszós talajon, közben elveszítette az egyensúlyát, és egyenesen beletántorodott két erős kar ölelésébe.

Legalább nem szellemmel van dolga. Valószínűleg nem is vérfarkas vagy vámpír. Amennyire tudta, a természetfölötti lények nem viselnek vastag gyapjúkabátot, mint az ismeretlen férfi.

– Honnan került elő? – kérdezte Daisy levegő után kapkodva. – Halálra ijesztett. – Hátralépett, és dühösen nézett lehetséges megmentőjére.

– Épp a kaput készültem bezárni. Azt hittem, az esküvői vendégek már rég elmentek. – Az idegen

gyanakodva méregette Daisyt. – Nem feltétlenül öltözött az időjárásnak megfelelően.

– Esküvőhöz öltöztem. – A lány a selyemruhája fodrait igazgatta. – Valójában nem tartozom az esküvői társasághoz. Fotós vagyok.

A férfi szája megrándult. A halvány mosolykezdeménytől komoly arca kissé megenyhült. Vonzóbbá vált. Meglehetősen magas volt. Magasabb Daisynél is, aki a maga száznolcvan centijével általában kiemelkedett környezetéből. Néhány sötét, kócos tincs a férfi arcába hullott.

– Fotós vagy vendég, egyre megy. Feltételezem, nem vágyik arra, hogy idekinn töltsen az éjszakát – szögezte le a nyilvánvaló tény az idegen. – Kerítek egy vontatókötelet, hogy ezt az autónak nevezett bádogdobozt valahogy kivonszoljuk az útra. – A férfi gondterhelten ráncolta a szemöldökét. – Nem ártana téli gumit feltetetnie.

– A kocsim nem bádogdoboz, és Londonban nincs szükség téli gumira.

– Csak hogy maga most nem Londonban van – jelentette ki az idegen.

Daisy az ajkába harapott. Sajnos, ez igaz, és amúgy sem volt abban a helyzetben, hogy vitatkozzon.

– Hát köszönöm.

– Semmiség. Hiszen nem hagyhatom, hogy itt megfagyjon. Már csak azért sem, mert az idegesítő papírmunkával járna. De ha már a megfagyásról beszélünk, maga úgy reszket, mint a nyárfalevél. Jöjjön be, és melegedjen föl! Kölcsönadhatok egy pár zoknit és egy kabátot. Ennyire átázva nem vezethet hazáig.

Daisy udvariasan vissza akarta utasítani az ajánlatot, de aztán meggondolta magát. A férfi nem látszott örült gyilkosnak, ráadásul ő percről perce egyre jobban fázott. Választhatott, vagy megfagy idekint, vagy csatlakozik újdonsült ismerőséhez. Ha jobban belegondol, akkor ez utóbbi lehetőség sokkal vonzóbbnak tűnik. Ráadásul...

– Hány óra? – kérdezte Daisy.

– Körülbelül tizenegy. Miért?

Semmiképp nem ér időben haza, hogy még éjfél előtt frissítse a blogját.

– Lehetséges volna... – Megpróbálta felölteni legmegnyerőbb mosolyát, de a hideg miatt teljesen merev volt az arca. – Végtelenül hálás volnék magának, ha egy kis időre igénybe vehetném az internetét. Sietősen el kell valamit intéznem.

– Ilyen későn?

– A munkámhoz tartozik. Egész biztosan nem fog sokáig tartani. – A férfira nézett, és abban reménykedett, hogy sikerült a könyörgést meg a bizakodást megfelelő mennyiségű professzionalitással vegyíteni. Amikor egy pillanatra összeakadt a tekintetük, szabályszerűen elakadt a lélegzete.

– Miért is ne? – rántotta meg a vállát az idegen. – Nyugodtan használja, amíg felmelegszik.

Az az aprócska mosoly még mindig ott bujkált a szája sarkában, és a pillantása elég volt, hogy Daisy szíve sebesebben verjen. Ha továbbra is így néz rá a férfi, akkor se kabátra, se zoknira nem lesz szüksége ahhoz, hogy kimelegedjen. A teste máris szinte tűzben égett.

– Sebastiannek hívnak – nyújtotta a kezét a férfi. – Én törődöm a birtokkal.

A lány megrázta a kezét, és a szíve kihagyott egy ütemet, amikor összeért az ujjuk.

– Daisy vagyok.

A másik nem válaszolt, csak elvette és könnyedén a vállára kapta a lány táskáját, majd az egyre sűrűbb hóesésben elindult a kastély felé.

Daisy a gondolataiba merülve nézte, majd kisvártatva utánaeredt. Hogy épp Valentin-napon jöjjön a segítségére egy vonzó, magas férfi!

Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

1. FEJEZET

Hat héttel később

Minden ismerős, mégis olyan idegen.

Amikor Daisy legutóbb Hawksley-ban járt, még hó borította a tájat. Mesebelien szép volt, akár egy giccses filmben. A hó mostanra eltűnt. A kastély kertjében zöldellt a fű, a kankalin meg a kikerics a melengető napfényt keresve, kibújt a hideg földből.

A tőle balra lévő öreg normann őrtorony méltóságteljesen nyújtózkodott az ég felé. Nehézkes gránitpillérei erős kontrasztot képeztek a jobbra álló, ismerős bájú, Tudor-stílusú épületszárnyal. Középen pedig a György kori kastély állt.

Daisy nagyot nyelt. Legszívesebben sarkon fordult volna, hogy elmeneküljön. Ráér még néhány hetet, hogy akkor újra megpróbálja. Vagy írhat egy levelet is, hisz még csak hatodik hetes...

Nem, határozta el végül, és kihúzta magát. Az gyávaság volna, és a szülei nem riadt nyuszt neveltek.

Ettől eltekintve tényleg szüksége volt valakire, akivel beszélhet. A családja előtt nem akart megnyílni. Még nem. A barátai pedig nem értenék meg. Ő tehát az egyetlen ember. Ő, aki ebben az ügyben szintén érintett.

Meghozta hát a döntését. Mosolyt erőltetett az arcára, és a férfi keresésére indult.

A kastély valahogy elárvultnak tűnt. A kis jegypénztár zárva, és egy tábla arra hívta fel a figyelmet, hogy a kapuk csak pünkösöd után nyílnak meg a látogatók előtt. Daisy hiába tekergette a nyakát, sehol nem látott egyetlen lelket sem.

Ráismert a György kori középső szárny végén lévő kis, szürke ajtóra. Akár itt is kezdheti a keresést.

– Hát ez remek. – Az ajtó zárva, csengő sehol.

Daisy hangosan dörömbölt, aztán hátralépett, és várt. A feszültségtől görcsbe rándult a gyomra.

Az ajtó végre kinyílt. Lassan. Daisy mély levegőt vett, majd visszatartotta a lélegzetét. Emlékszik rá még a férfi egyáltalán? Hisz majd neki?

A kastélyból kilépett egy alak, és Daisyt elöntötte a csalódás és a megkönnyebbülés keveréke. Ha nem öregedett huszonöt évet, ha nem zsugorodott vagy harminc centit, és valamilyen rendkívüli módon nem váltott nemet, akkor ez az alak egyértelműen nem ő.

Daisy hátravetette a kapucniját, és barátságos mosollyal ajándékozta meg az ajtóban álló, mogorva asszonyt.

– Bocsánat, de Sebastiant keresem.

– Sebastiant? – Az asszony összefonta a karját a melle előtt. A hangja hitetlenkedő volt.

– Igen. – Daisy az ajkába harapott. Nagyon is jól emlékszik még a nevére. Vagy mégse? Az egész akkori éjszaka valahogy ködösnek tetszett. – A gondnokot – tette hozzá magyarázatként. Ebben legalább biztos volt.

– Nincs gondnok. Egy cég intézi a mindennapos ügyeket. – Az idős asszony szigorúan ráncolta a homlokát. – Ráadásul a munkatársak egyikét se hívják Sebastiannek. Nem lehetséges, hogy rossz helyen jár? – Tetőtől talpig végigmérte Daisyt, és nem hagyott kétséget afelől, hogy szerinte a látogató igenis eltévesztette a címet.

Daisy összerándult az asszony tekintetétől. Lehet, hogy a rúzsa tehet mindenről? A mélyvörös szín nem tetszik mindenkinek, mert... Nos, mert éppenséggel nagyon vörös. Normális esetben azonban magabiztosnak érezte magát tőle. Ilyenkor kész volt mindennel és mindenkivel dacolni. Ma is.

Mély levegőt vett. Már legalább ezerszer lejátszotta ezt magában. Arra azonban nem készült, hogy nem találja itt Sebastiant.

Lehet, hogy mégiscsak kísértet volt?

Nem, az biztosan nem. A kísértetek nem hús-vér kreatúrák, nem izmos és jóképű fickók.

– Ez ugye a Hawksley Castle?

Persze hogy az. Sehol másutt nem épült egybe egy normann, egy Tudor-stílusú és egy György kori épületszárny. Nemhiába áll ez a kastély előkelő helyen az ország nevezetességeinek listáján.

Daisyt azonban pillanatnyilag nem az építészeti különlegesség érdekelte, csak szeretett volna bejutni a kastély új részébe, ahol a magánlakosztályok voltak.

– Igen, ez a Hawksley Castle, de csak pünkösöd után nyitunk. Azt javaslom, hölgyem, hogy jöjjön vissza akkor, és vegyen belépőjegyet!

Daisy lassan elveszítette a türelmét.

– Nem azért jöttem, hogy megnézzem a kastélyt. Hat hete a Porter–Halstead-esküvőn jártam itt, és a havazás miatt nem tudtam elmenni. Sebastian segített nekem, és őt szeretném viszontlátni. Meg akarom köszönni neki – fűzte gyorsan hozzá. Takaros, de nem valami fantáziadús magyarázat.

– Hat héttel később? – húzta fel az orrát az asszony.

– Hallgasson ide, nem azért jöttem, hogy kioktasson a helyes viselkedésről! – Alig mondta ki, már meg is bánta. – Eddig el voltam foglalva, de inkább később, mint soha. Azt hittem, ő itt a gondnok. Annyira... – jól használta a kezét, folytatta gondolatban, és elpirult. – Legalábbis úgy tűnt, hogy kiismeri magát. – Igen, ez kétségtelen. Daisy egészen libabőrös lett. – Mindenesetre itt dolgozik. Magas, sötét hajú.

Olyan sötétzöld szemmel, hogy attól egészen elolvad az ember. Olyan markáns arcéllal, hogy szinte megsebzti az embert. Na, és az a csókra termett szája! De mindezt most nem adhatta elő. Mással próbálkozott.

– Kerített egy lapátot és hóláncot, ezért gondoltam, hogy ő a gondnok. De akár valamiféle igazgató is lehet. – Daisy nem tudta, hogy mi egyebet mondhat még, amikor hirtelen hűvös nedvességet érzett a kezén. – Monty!

A kutya volt a legjobb bizonyíték arra, hogy jó nyomon jár. A bizonyíték arra, hogy Sebastian valahol itt van. Lehajolt, és megvakargatta a cocker spániel füle tövét.

– Hogy vagy, kis drágám? De jó viszontlátni téged! Ha most meggyőződ ezt a kedves asszonyt arról, hogy sürgősen találkoznom kell a gazdáddal, az csodálatos lenne.

Daisy nem tudta megállni, hogy az akadémikus asszonyra ne vessen egy diadalittas pillantást.

– Monty! Gyere vissza! Monty! – A parancsoló hang visszhangzott a várudvarban, és Daisy szíve vadul kalapálni kezdett. Lassan megfordult, és elmosolyodott.

– Helló, Sebastian!

Hosszú és fárasztó délelőtt volt. Sebastian ugyan hálás volt a költséges oktatásáért, az egyetemi diplomájáért és a doktori címéért, de néha feltette magának a kérdést, hogy mi értelme fejből idézni hosszú, latin költeményeket. Most sokkal többet segítené az elemi könyvelési ismeret és némi gyakorlati érzék, hogy meg tudjon javítani ősrégi gépeket.

Szüksége lenne egy üzleti tervre. Az a kevés, ami az eredeti vagyonból még megmaradt, hamar semmivé lesz. A kastélynak önfenntartóvá kell válnia, mégpedig záros határidőn belül.

Ráadásul a kutyája is engedetlen, és egy sortos, szőke nőnek udvarol.

Rövidnadrág márciusban!

Másrészt... A tekintete végigsiklott a karcsú lábon. A kutyának tényleg van ízlése.

Ahogy a szép ismeretlen megfordult, Sebastiannek torkán akadt a szó. A szíve kalapálni kezdett, ahogy meglátta a hosszú, szőke haját, a kék szemet, a kis orrot és azt a felejthetetlen száját. Hat hete nem tud ettől a látványtól szabadulni.

– Daisy?

– Helló, Sebastian! Nem jelentkeztél... – Ezt könnyedén, szinte szemrehányás nélkül mondta, és halványan mosolygott hozzá.

Az isten szerelmére, mi szél hozta megint ide az esküvői fotóslányt? Az első napokban titkon abban reménykedett, hogy Daisy majd megkeresi. Egy hét elteltével pedig azon kezdett töprengeni,

hogy neki kéne felvennie vele a kapcsolatot.

– Te sem.

– Igaz. – Daisy lesütötte a szemét. Az élénkrúzsa és csöppnyi sortja ellenére furcsán sebezhetőnek látszott. – Sebastian, beszélhetünk valahol?

Ez meglehetősen komolyan hangzott.

– Persze, gyere be! – Intett Daisynek, hogy kövesse. – Köszönöm, Mrs. Suffolk – mondta az ajtót eltorlaszoló, zord asszonynak. – Majd én foglalkozom a látogatónkkal. – Az asszony látható ellenérzéssel állt félre.

– Azt hiszem, nem nagyon kedvel engem – suttogta Daisy.

– Nem szeret senkit. A legkevésbé a harmincévesnél fiatalabb nőket. – Sebastian még egyszer végiggondolta. – Valójában se a harmincévesnél fiatalabbakat, se a nőket.

A férfi Montyval a sarkában keresztülvezette Daisyt egy keskeny átjárón. Az átjáró az egykori cselédtraktus felé vezetett. A kanyargós folyosók, a kis helyiségek és szűk lépcsőfeljárók labirintusát úgy építették meg, hogy a szolgák és szobalányok munkavégzés közben se legyenek az uraságok terhére. Most, hogy a szolgaszemélyzetre már nem volt igény, többnyire irodák foglalták el a lakóhelyüket. A kastély megmaradt néhány alkalmazottja a birtokon kívül lakott, és már csak Sebastian aludt ott, ahol korábban még tucatnyian.

Értelmes ötlet lett volna a használaton kívüli hálósobákat vendéglátásra átalakítani, és felkínálni azoknak, akik a Tudor-teremben rendezett esküvőkre érkeztek. Ők ugyanis kénytelenek voltak a környéken lévő szállodákban, vendégházakban éjszakázni.

De az átalakítás nem történt meg. Nem a költségek tartották vissza Sebastiant. Azzal együtt tudott élni, hogy rendezvényekre bérbe adja a termet, és elviselte, hogy meghatározott időkből turisták özönlik el a birtokot. A György kori szárny azonban az otthona volt. Hatalmas, ódon, a padlástérig tömve antikvitásokkal, kísértetekkel és poros zugokkal, sarkokkal.

Az otthona.

És most mellette lépdel az utolsó személy, aki itt töltötte az éjszakát. Vele.

– Hát visszajöttél? – Sebastiannek feltűnt, hogy Daisyt ugyan körbeöleli a könnyed gondtalanság légköre, de ugyanakkor idegesen gyűrögeti a kezét. – Csinos sort.

– Köszönöm. – A lány zavartan végigsimított a rövidnadrágján. – Szoknyában nem érzem olyan jól magam.

– Legutóbb úgy tűnt, hogy a ruhát is egész fesztelenül viseled, már ha attól eltekintünk, hogy nem az időjárásnak megfelelően öltöztél.

Daisy gondolatai is visszakanyarodtak a hat héttel ezelőtti estéig. Eszébe jutott, hogy csúszott le a testéről a selymes tapintású ruha. Meztelen bőre aranyosan csillogott a gyertyák fényében. Az arca kipirult a pezsgőtől és az izgalomtól.

Sebastian mély levegőt vett. Próbált nem tudomást venni zakatoló szívééről, és közben azon gondolkodott, hogy hova vigye a nőt. Az öreg irodában sok minden zsúfolódott össze. Egy antik íróasztal, egy kerevet, szőnyegek, fém iratszekrények és polcok csupa olyan dologgal, amire senkinek nem volt szüksége, de kidobni se volt senkinek szíve. Most, hogy Daisy ismét feltűnt a színen, gondolataiban életre kelt az iroda kísértete. Kísértet bársonyos bőrrel és tiszta kék szemmel. Az eksztázis elfojtott hangjait is hallani vélte.

Megrázta a fejét. Hiba lenne odamenni.

Inkább kinyitotta a ház túloldalára vezető rejtekkajtot.

– Menjünk a könyvtárba! – húzódott mosolyra a szája. – Nyilván észrevetted már, hogy az évtized legmelegebb tavaszáról szóló híradás ide még nem érkezett meg. Hónapokig is eltart, mire a vén falakból eltűnik a hideg. Az egész kastély legmelegebb helyisége a könyvtár, valószínűleg azért, mert eddig megúszott minden renoválási kísérletet. A bársonyfüggönyök ugyan öregek és porosak, de megbízhatóan kívül tartják a hideget. – Sebastian belökött egy súlyos faajtót, és félrelépett, hogy előreengedje Daisyt. – Őszintén szólva eléggé megleptél.

– Remélem, kellemes a meglepetés – mondta Daisy, és elpirult.

Sebastiannek feltűnt, hogy a nő kerüli a tekintetét. Alaposan megnézte magának, és rájött,

hogy valamire készül.

Daisy belépett a tölgyfa lambériás helyiségbe, és kíváncsian körbenézett. Sebastian megállt az ajtóban, és megpróbálta a lány szemével felmérni a szobát. Lepukkantnak találja? Félelmetesnek? Valószínűleg mindkettőnek egyszerre. A zsúfolt könyvespolcok két teljes falat elfoglaltak. A harmadiknál hatalmas kandalló, elég nagy ahhoz, hogy egy egész ökröt meg lehessen sütni benne. Felette komor családi portrék és vadászjeleneteket ábrázoló képek.

A lány az egyik polchoz lépett, és leemelt egy könyvet, amivel felkavarta a port.

– Jó tudni, hogy a tulajdonos szorgalmas olvasó – jegyezte meg.

– A legtöbb angol könyvet olvastam – nevetett Sebastian –, de ez itt a latin részleg.

– Latin vagy sem – feszítette meg az állát Daisy –, néha azért le lehetne törölgetni a port.

– Azonnal a személyzet tudomására hozom – bólintott Sebastian, és egy kárpitozott karosszékre mutatott. – Foglalj helyet! Kérsz inni valamit?

– A személyzet fogja felszolgálni?

– Nem. – Sebastian mosolygott. – A sarokban az asztalon van egy vízforraló. A konyha túl messze van.

– Praktikus. Teát kérek.

– Tejjel vagy citrommal?

Daisy kezében még mindig a poros könyvet tartva, leült az egyik párnázott székre, és felvonta a szemöldökét.

– Citrom? Milyen előkelő. Kaphatok egyszerűen forró vizet és citromot?

– Természetesen.

Egy percig se tartott az italok elkészítése, de Sebastiannek több időre volt szüksége, hogy visszanyerje az önuralmát. Teljesen kibillentette a lelki egyensúlyából, hogy Daisyt itt látta az otthona kulisszái között. Virágillata, hosszú lába, hihetetlenül vörös rúzs, feltűnően telt, érzéki ajka...

A probléma az, hogy csak a munkáddal törődsz, morfondírozott, miközben felszeletelte a citromot. Nem csoda, hogy már nem tudsz bánni az emberekkel.

Különösen nem nőneműekkel.

– Egy igazi csésze és csészealj. Nagyon jó nevelést kaphattál. – Daisy alaposan megnézte magának a finoman díszített porcelánt. – Wedgwood?

– Valószínűleg – rántotta meg a vállát Sebastian, és leült a nővel szemközt, mintha állásinterjút készülné lefolytatni. Hátradőlt, és igyekezett nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak látszani, mintha Daisy hirtelen felbukkanása semmilyen hatással nem lenne rá. – Nos, hogy megy az üzlet?

– Remekül, köszönöm. – Daisy belekortyolt a forró limonádéba. – Sok a munkám.

– Ezen nem csodálkozom. – Sebastian kritikus tekintettel méregette. – Fotózások, napi tizenöt óra egyfolytában, blogok. Ha a keresetedet órabérbe számolod át, akkor valószínűleg még a minimálbér se jön ki.

– Sajnos, nem megy másként. – Ez mentegetőzésnek hangzott. – Manapság mindenki képes elkattintani a digitális kamerát. Egy hivatásos fotósna ennél többet kell kínálnia.

– Pontosan mit?

– Meg kell ragadnia a lényegét, a lelket – kezdte elgondolkozva Daisy –, és biztosítani, hogy a különleges nap egyetlen pillanata se maradjon dokumentálatlanul.

– Esküvők! – Sebastian megvetően rázta meg a fejét. – Ma már senki sem akar meghitt, egyszerű szertartást? Nem mintha panaszkodnék. A Tudor-terem már a következő két évre le van foglalva. Elmebaj! Ennyi pénzt kifizetni egyetlen napért!

– De ez az életük legboldogabb napja.

– Csak remélni merem, hogy ez nem igaz – mondott ellen a férfi. – Az ilyen romantikus képzelgés a legrosszabb, ami egy házasságban történhet. Az emberek rengeteg energiát és pénzt ölnek egyetlen napba, ahelyett hogy elgondolkoznának a közös jövőjükön. Inkább tervezzenek és készüljenek.

– Túl praktikus vagy.